

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan và Huế trong Mậu Thân 1968

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan hành xử Luật Pháp Quốc Gia:

- Sáng ngày mùng 2 Tết Mậu Thân, Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đang chỉ huy trận đánh khốc liệt tại khu vực Chợ Lớn, đường Sư Vạn Hạnh, thì một Sĩ Quan thuộc Chiến Đoàn TQLC/VNCH giải giao đến Thiếu Tướng Loan tên Đại Úy Vc Nguyễn Văn Lém tự Bảy Lốp mà Chiến đoàn TQLC vừa bắt được.

Nguyễn Văn Lém tự Bảy Lốp chỉ huy đơn vị đặc công, trước đó vài giờ đã giết hết gia đình của một Sĩ Quan CSQG gồm vợ, con và thân nhân của vị Sĩ Quan này. Sau đó y chỉ huy tấn công và kiểm soát trại Phù Đổng của binh chủng Thiết Giáp, Bảy Lốp bắt giữ gia đình Trung tá Nguyễn Tuấn, dùng vợ con của Trung tá Tuấn áp lực và bắt Trung Tá Tuấn chỉ dẫn cách sử dụng xe tăng còn lại trong trại, Trung Tá Nguyễn Tuấn từ chối, Bảy Lốp đã giết chết toàn gia đình Trung Tá Nguyễn Tuấn, gồm cả bà mẹ già của Trung Tá Tuấn đã 80 tuổi, chỉ có một bé trai bị thương nặng và sau đó đã được cứu sống.

Trước đó, y là thủ phạm đã giết chết 34 thường dân vô tội và là tác giả của mô chôn tập thể 34 đồng bào này. Y còn khai y rất hãnh diện về thành tích này....

Nhân chứng Nguyễn Trường Toại một thường dân đã kể lại rằng: “Tôi biết hẳn đã làm những gì trong cuộc chạm súng với QLVNCH, hẳn sử dụng trẻ em làm lá chắn, đẩy trẻ thơ vô tội làm bia đỡ đạn, QLVNCH không thể nổ súng, để cho đồng đội hẳn tẩu thoát”.

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã được báo cáo đầy đủ về tội trạng và hành động man rợ của tên VC này, và khi nhìn những xác chết của trẻ thơ vô tội, ông đã hỏi: “Tại sao, chuyện gì vậy”, khi được biết tại sao và ai là hung thủ, phải chịu trách nhiệm, Thiếu Tướng Loan đã nổ súng, hạ sát tên thủ phạm Đại úy Đặc công Nguyễn Văn Lém tự Bảy Lốp.

Bám sát theo theo BCH hành quân của Thiếu Tướng Loan lúc đó là đám ký giả chiến trường ngoại quốc, trong đó có nhiếp ảnh gia Eddie Adams của hãng thông tấn AP, và phóng viên quay phim cho hãng tin NBC người Việt Nam là ông Võ Sừ.

Tất cả diễn biến về việc Thiếu Tướng Loan xử bắn tên đặc công Bảy Lốp đã được Võ Sừ và Eddie Adams thu hết vào ống kính, Tướng Loan thấy rõ việc này, nếu muốn, ông có thể ra lệnh tịch thu hết các cuốn phim, nhưng không, ông không làm như vậy, và ông đã nói với Eddie Adams cùng các ký giả ngoại quốc cũng như ông Võ Sừ lúc đó:

- Tên VC này đã giết vô số đồng bào của tôi và một số người Hoa Kỳ.

Và Eddie Adams kể lại:

- Lúc đầu tôi tưởng Lém được dẫn đến để Tướng Loan thẩm vấn. Khi ông rút súng chĩa vào Lém, tôi vẫn còn tưởng ông chỉ dọa thôi, hóa ra, ông bắn thật.

Ngay tối hôm đó, mùng 2 Tết Mậu Thân, Eddie Adams đã chuyển bức hình Thiếu Tướng Loan xử bắn tên đặc công Bảy Lốp từ Sài Gòn đi khắp thế giới.

Cả thế giới rúng động, và đám ký giả ngoại quốc, các phong trào phản chiến tại Hoa Kỳ, Việt Nam, Âu Châu, và nhiều quốc gia khác, tận tình khai thác bức hình này.

Nó chính là bức hình oan nghiệt, đã đưa cuộc đời của Thiếu Tướng Loan vào khúc quanh nghiệt ngã.

Tranh luận về bức hình, và hành động của Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan: Đúng hay Sai.

Theo Thâm Phán Trần An Bài, giảng sư Học Viện CSQG/VNCH:

- Nhóm phản chiến Hoa Kỳ lý luận rằng: Đại úy đặc công VC đã bị bắt, hai tay bị trói về sau lưng, tức Nguyễn Văn Lém tự Bảy Lốp đã thật sự trở thành tù binh chiến tranh. Tướng Loan không có quyền hành quyết một kẻ thù đã trở thành tù binh chiến tranh, không còn phương tiện tấn công. Hành động này trái với Điều 3 quy ước Genève ngày 12-8-1949 về tù binh.

Phóng viên chiến trường của Úc Đại lợi, ký giả Neil Davids trong cuốn “In the Frontline” đã bênh vực Thiếu Tướng Loan, cho rằng:

Tên đặc công mặc áo dân sự, tức không phải quân nhân địch như đã qui định trong qui ước Genève về tù binh. Bảy Lốp đã phạm tội quá rõ ràng là giết nhiều đàn bà con nít, và ngoan cố không chịu đầu hàng, Tướng Loan xử bắn một tên phản loạn trong thời gian Thiết Quân Luật thì cũng không có gì gọi là quá đáng.

Tướng William Westmoreland, Tổng Tư Lệnh Lực Lượng Hoa Kỳ tham chiến tại Việt Nam, đã nhận định về hành động của Thiếu Tướng Loan:

- Không khôn ngoan, nhưng Tướng Loan đã làm dưới áp lực. Vấn đề này liên quan đến pháp lý, ông không thể phán đoán được. Ông chỉ muốn nhấn mạnh áp lực vào thời điểm đó, tức là sự giận dữ về những hành động khủng bố của Cộng Sản.

Và Eddie Adams tác giả của tấm hình đã đem lại oan nghiệt, cay đắng cho Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan. Eddie Adams đã nói là tấm hình của ông chỉ nói lên được một nửa sự thật. Ông đã ân hận, phân bua, gào thét trên truyền hình, truyền thanh, báo chí, để cảnh giác thế giới rằng họ đã hiểu lầm về ý nghĩa tấm hình của ông. Tấm hình là cái bánh, một nửa cái bánh là sự thật, một nửa cái bánh kia là sự sai, sự gian xảo, sự lừa lọc và làm lẫn. Thế mà cả thế giới nhắm mắt, bịt tai và im lặng, để cho Tướng Loan chết trong nỗi oan khiên, và VNCH chết tức tưởi trong nhục nhằn.

Vậy nửa thực sự cái bánh kia là gì?

1- Adams đã không ghi lại được những hình ảnh mà Bảy Lốp đã bắn giết và chôn sống dã man những người dân vô tội mà Tướng Loan có trách nhiệm phải bảo vệ. Họ là đàn bà, con nít không có phương tiện tự vệ trong tay. Sự việc này cũng đã được Điều 4 qui ước Genève ngăn cấm các quân nhân tham dự chiến tranh không được làm như vậy.

2- Adams cũng không diễn tả được cảnh Bắc Việt đã lợi dụng hưu chiến ngày Tết, tấn công VNCH, gieo bao nhiêu đau thương chết chóc cho dân chúng Nam Việt Nam.

3- Adams đã không ghi lại được cảnh hàng ngàn dân lành bị chôn sống tại Huế trong tết Mậu Thân, do tay các đồng chí của Bảy Lốp gây ra.

Tóm lại nửa chiếc bánh mà thật sự Adams đã không trình bày được là nguyên nhân dẫn đến nửa thật sự chiếc bánh kia mà Adams đã diễn tả trong bức hình, trong chiếc bánh kia.

Nói cách khác, Tướng Loan nổ súng kết liễu đời Nguyễn Văn Lém tự Bảy Lốp chỉ là hậu quả tất nhiên của chính việc làm của Bảy Lốp đã giết hại những người dân vô tội mà thôi.

Tranh luận về pháp lý:

1- Bốn phe tham chiến tại Việt Nam chỉ có VNCH đã không hề ký kết vào bất cứ phần nào của Quy ước Genève về tù binh và còn công khai bác bỏ vào ngày 18-2-1974. Trong khi đó thì Hoa Kỳ ký vào ngày 2-8-1955. Bắc Việt ký vào các năm 1953, 1957 và 1976. Mặt trận Giải Phóng Miền Nam ký vào 1973, 1974. Như vậy thì làm sao có thể quy kết cho Chính phủ VNCH và Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã vi phạm Quy ước này được.

2- Dù có phê chuẩn Quy ước nhưng mỗi quốc gia lại tự giải thích Quy ước theo quan niệm và quyền lợi riêng tư của mình.

Hãy lấy ngay Bắc Việt và Hoa Kỳ làm bằng chứng:

Bắc Việt không tuân thủ quy ước dành cho tù binh Hoa Kỳ với lý do Hoa Kỳ đã mở cuộc chiến tranh để quốc xâm lược Việt Nam, tức là cuộc chiến không có chính nghĩa, cho nên tù binh Mỹ không đáng được hưởng những đặc ân của quy chế tù binh.

Hoa Kỳ lại cũng không cho binh lính Bắc Việt và MTGPMN được hưởng quy ước, viện lý do là Bắc Việt và Mặt Trận đã áp dụng những chiến thuật du kích quá dã man, không thích hợp cho một cuộc chiến quân sự, binh lính Bắc Việt và Mặt Trận bị bắt thật sự chỉ là những can phạm hình sự, chứ không phải đúng nghĩa là tù binh.

Giả như VNCH có ký vào quy ước Genève, thì có thể giải thích rằng Nguyễn Văn Lém không phải là tù binh chiến tranh và khi bị bắt, y không giao tranh với QLVNCH, mà lại đang lùng kiếm giết hại dân lành vô tội. Rõ ràng y là tội nhân hình sự chứ không phải là tù binh.

MTGPMN được khai sinh vào ngày 20-12-1960, với mục đích lật đổ chế độ chính trị miền Nam bằng bạo lực, và Bắc Việt luôn luôn chối bỏ là không hề tham dự vào các trận đánh ở miền Nam, và đó chỉ là chuyện riêng tư giữa nhân dân Miền Nam nổi dậy chống nhà cầm quyền của họ.

Nếu lập luận này là đúng, thì hai hậu quả được đặt ra cho vụ Tướng Loan:

- Thứ nhất, Nguyễn Văn Lém là một phần tử trong tổ chức nổi loạn chống chính phủ miền Nam nên không phải áp dụng quy chế Genève, mà là luật lệ của VNCH.

- Thứ hai, luật Pháp của VNCH thời đó đã đặt Cộng Sản ra ngoài vòng pháp luật, nghĩa là các cán binh Cộng Sản chống lại VNCH bằng vũ lực, không còn được luật pháp bảo vệ như một công dân thường.

Nguyễn Văn Lém là một phần tử trong tổ chức bị luật pháp đặt ra ngoài pháp luật, y lại còn bị bắt quả tang trong lúc phạm tội hình nguy hiểm. Vậy thì Tướng Loan vị chỉ huy cao cấp nhất của ngành CSQG/VNCH, đang có mặt trên phạm trường có quyền thụ lý nội vụ và quyết định những biện pháp thích nghi.

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã hành xử đúng quyền hạn của ông, khi quyết định xử tử Nguyễn Văn Lém ngay tại phạm trường, để chấm dứt tội ác của y. Quyết định của Tướng Loan phải được gọi là hợp luật.

Và sau cùng, luận về việc Thiếu Tướng Loan xử tử Bảy Lốp có đúng thủ tục pháp lý và nhân đạo hay không? Theo Giảng Sư Trần An Bài thì:

- Lý lẽ quan trọng nhất người ta thường nêu lên để trách cứ Tướng Loan là đã xử tử Nguyễn Văn Lém tức Bảy Lốp mà không có án lệnh của tòa án.

Không, người ta đã lầm. Lầm hoàn toàn. Người ta đòi hỏi Nguyễn Văn Lém phải được bắt giữ đúng thủ tục tư pháp? Và ai có quyền bắt giữ kẻ phạm pháp? Đó là Cảnh Sát. Nhưng chính cảnh sát lại là những người đang bị Bảy Lốp tìm giết, chẳng những giết Cảnh Sát mà Bảy Lốp còn giết cả vợ con gia đình Cảnh Sát. Người ta còn đòi hỏi phải đem Bảy Lốp ra tòa án xét xử, còn tòa đâu mà xử, tòa án và các cơ sở công quyền là mục tiêu của Bảy Lốp và đồng chí của y đang chủ trương, đốt phá cho kỳ hết, và thậm chí là những người mà Bảy Lốp đang tìm bắt để chôn sống. Trong hoàn cảnh chiến tranh, chét chóc lửa đạn như vậy, mà còn đòi hỏi nào Quy ước, nào là Cảnh Sát Tư Pháp, nào là tòa án, nào là Thẩm phán. Tất cả những thứ đó Nguyễn Văn Lém tự Bảy Lốp không cần, điều mà y thật sự cần là chấm dứt tội ác và đền tội.

Nguyễn Văn Lém đã không mặc quân phục đội nón cối đi dép râu, để giao tranh với quân đội VNCH như các bộ đội Bắc Việt khác. Nguyễn Văn Lém mặc thường phục, đi giết hại khủng bố đàn bà con nít để bắt họ làm bia đỡ đạn. Lém chẳng những đã không phủ nhận mà còn hãnh diện về các vụ giết và chôn sống đàn bà con nít của y.

Hành vi này kết thành tội sát nhân với trường hợp gia trọng, bắt buộc phải bị tử hình.

Phương cách thi hành bản án tử hình vẫn được áp dụng vào thời đó tại Việt Nam là tử tội bị trói vào cột và một tiểu đội hành quyết nổ súng, sau đó viên tiểu đội trưởng đến gần bắn một phát súng ân huệ vào đầu tử tội để chắc chắn y đã chết.

Nguyễn Văn Lém đã bị hành quyết đúng theo thủ tục: Tử tội bị trói đem ra pháp trường, và hưởng phát súng hành quyết cũng chính là phát súng ân huệ của Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan, Tổng Giám Đốc CSQG.

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đến Huế.

QLVNCH và CSQG đã tiêu diệt hầu như toàn bộ các lực lượng VC tấn công Sài Gòn, thủ đô miền Nam Việt Nam tạm yên. Nhưng Huế, mặt trận Huế vẫn còn khốc liệt, Cộng quân chiếm Huế 22 ngày, kể từ 2 giờ 32 phút đêm mùng một Tết rạng ngày mùng 2 Tết, đến khuya ngày 22 Tết Mậu Thân, bọn chúng mới bắt đầu tháo chạy, và Huế thật sự ngưng tiếng súng vào sáng ngày 26 Tháng Giêng Âm Lịch.

Huế trong cảnh đổ nát điêu tàn, Huế đầy xác người đã sinh thối, Huế nhiều mồ chôn tập thể trong thành phố, Huế đói, Huế lạnh, Huế cơ cực, Huế có quá nhiều đồng bào Huế tỵ nạn ngay thành phố Huế, Huế có quá nhiều trại tỵ nạn và, trẻ thơ, góa phụ, ông bà già đang đói, đang run rẩy trong các trại tỵ nạn, vì trời Huế quá lạnh. Huế với những tiếng khóc tức tưởi, Huế với những tiếng nấc và dòng nước

mặt nghẹn ngào của thiếu phụ, của cha, của mẹ, của anh, của em, của bạn bè gần xa, Huế với những tiếng thét kinh hoàng, thất thanh, vút tận trời xanh khi tìm ra thân xác thân nhân mình đã sinh thối.

Huế sau 26 ngày bị VC chiếm đóng và tàn sát dân lành là thế đó, với 5327 thường dân vô tội bị tên sát nhân tàn bạo nhất thế kỷ là Hồ Chí Minh và Bộ Chính Trị đảng cộng sản Việt Nam của y sát hại, cùng với 1200 thường dân bị chúng bắt dẫn đi mất tích.

Huế trong tuyệt vọng thì Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan Tư Lệnh CSQG đến Huế, cùng với những phi cơ C-130 của Không Quân VNCH, với những phẩm vật tiếp cứu khẩn cấp cho đồng bào Huế.

Tôi đón ông tại Phi trường Phú Bài, vừa bước xuống cầu thang máy bay, ông đã nói:

- Tướng mày bị bọn nó chôn sống rồi.
- Đâu dễ vậy Thiếu Tướng, em là lính mà.

Trong khi chờ đợi bốc hàng khỏi máy bay, tại phòng khách danh dự của phi trường Phú Bài, tôi trình với ông tất cả những diễn biến xảy ra trong suốt 26 ngày qua. Ông nắm tình hình Huế rất vững, chính xác, có thể ngoài việc hằng ngày tôi báo trình vào BTL, ông còn hai hệ thống an ninh báo cáo cho ông, đó là Cục An Ninh Quân Đội và Phủ Đặc Ủy Trung Ương tình báo.

Ông hỏi tôi:

- Hai thằng Cán, và Đoàn Công Lập mày bắt đã bắt chúng nó chưa?
- Quận Cán thì đã bắt rồi, nhưng Đoàn Công Lập thì chưa, vì ông ta đang còn là Chief của em và cũng chưa có lệnh của Thiếu Tướng làm sao bắt được. Hơn nữa, chuyện ông ta làm nội tuyến em đang bám sát, có bắt bây giờ cũng chưa đủ dữ kiện để truy tố ra tòa.
- Bao nhiêu anh em tử trận, bị thương.
- Trình Thiếu Tướng, 150 người tử trận, bị thương nặng nhẹ gần 60 người.
- Số bị thương nằm ở đâu?
- Trình Thiếu Tướng ở tại Bệnh viện Trung ương Huế
- Ngày mai đi thăm họ.

Tại BCH/CSQG Thừa Thiên-Huế, Thiếu Tướng Loan đã có quyết định giao Quận trưởng Nguyễn Văn Cán, nguyên Trưởng Ty CSQG Thị xã Huế, cho Trung tá Nguyễn Tự Cường, Trưởng ty ANQĐ Thị xã Đà Nẵng thụ lý, hoàn tất hồ sơ nội vụ trong thời hạn sớm nhất, truy tố ra Tòa Án Quân sự Mặt Trận Vùng I, với tội danh hoạt động cho địch, tiếp tay với kẻ thù sát hại đồng bào và đồng đội trong thời gian Tết Mậu Thân, với bản án đề nghị: Tử hình - Và sẽ đem ra Huế hành quyết.

Về phía ông Đoàn Công Lập, Trưởng Ty CSQG Thừa Thiên-Huế, Tướng Loan, giải nhiệm chức vụ Trưởng Ty tại chỗ, bắt giữ đương sự với tội danh: Hèn nhát trước địch quân, bỏ trốn đơn vị khi tác chiến và tẩu tán tài sản quốc gia [hơn 400 vũ khí trong kho đã bị thất thoát]. Ông Lập bị giải vào BTL/CSQG ngày 27/2/1968.

Cũng trong ngày 27/2/1968, trong khi thăm viếng và tặng một số phẩm vật cho đồng bào tỵ nạn như: chăn, màn, thực phẩm, cho đồng bào tại các trại tỵ nạn ở các trường Trung và Tiểu học trong thành Phố Huế, tôi thấy nét mặt của ông ta đăm chiêu và buồn bã, bất chợt ông nói với tôi:

- Thật quá tội, tình hình đã tạm ổn sao họ chưa về nhà?

- Trình Thiếu Tướng, những người còn nhà họ đã về từ hôm qua, những người này nhà cửa bọn VC đã đốt cháy rụi rồi, còn nhà đâu nữa mà về. Nghe tôi nói xong, ông im lặng, chẳng nói gì.

Sau khi thăm một số anh em Cảnh sát bị thương đang nằm tại Bệnh viện Trung ương Huế, trên đường trở về lại BCH/CSQG, bỗng ông chợt nói với tôi:

- Tao đã có cách giúp họ, đi gặp Tỉnh Trưởng, xin thặng này một khu đất, mình làm nhà cho họ ở.

Tôi thật ngạc nhiên, chẳng nói gì, nhưng thầm nghĩ: Vật dụng đâu mà làm?

Nhân đi gặp ông Tỉnh Trưởng, tôi nghĩ đây là cơ hội tốt để Thiếu Tướng Loan có thể can thiệp cho tôi với ông ta về việc một mình kiêm hai chức vụ: Phó Ty CSDB và Quận Trưởng Quận III, Thị xã Huế:

- Thiếu tướng, em kiêm hai chức vụ, trọng trách quá nặng, sợ không chu toàn nổi, bây giờ tình hình quân sự đã tạm ổn, Thiếu Tướng nói với ông ta cho em giao lại chức vụ Quận Trưởng Quận 3 để về làm công việc tình báo bên CSDB.

- Đúng rồi, đó là điều tao muốn nói với ông Tỉnh Trưởng, mày trả lại cho ông ta, còn nhiều việc phải làm.

Ba hôm sau, tôi bàn giao Quận III Thị xã Huế cho một Thiếu Tá và trở lại thuận tụy lo công việc của ngành CSDB.

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan và Trại ty nạn Tình Thương cho đồng bào Huế.

Theo yêu cầu của Thiếu Tướng Loan, ông Tỉnh Trưởng đã cấp một khu đất rộng và dài tại đường Hòa Bình, thuộc Quận I thành nội Huế. Khu đất rộng mênh mông này nằm sát Tử Cấm Thành của Hoàng Cung.

Cầu không vận của Không Quân Việt Nam Cộng Hòa đã được thiết lập giữa Sài Gòn-Huế, nhiều tấn hàng vật liệu xây cất như tôn, xi măng đã được chở ra Huế.

Với hơn 100 nhân viên cảnh sát do tôi tuyển chọn, và khoảng 200 đồng bào tình nguyện, như vậy là 300 nhân công, loại có tay nghề và loại tay mơ, do ông cai thầu là Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan tức “Anh Sáu Lèo” chỉ huy, và phụ tá cai thầu là Trung úy Liên Thành.

Chỉ trong 16 ngày chúng tôi hoàn tất khoảng 500 nhà mái lợp tôn, vách bằng đủ thứ có được, nhưng hầu hết là ván ép, như vậy có chỗ cho 500 gia đình trú ngụ tạm thời, không phân biệt họ là ai, gia đình quân đội, Cảnh Sát, Công chức, thường dân, những ai mất nhà mất cửa đều được mời vào trú ngụ.

Trong suốt 16 ngày xây cất, ngoại trừ những lúc phải giải quyết công việc khẩn cấp, hầu hết thì giờ Thiếu Tướng Loan đều có mặt, ông cũng xắn tay áo, tay cầm búa cầm đinh, miệng la hét đốc thúc, y như một ông cai thầu thứ thiệt.

Có lần tôi cũng như ông, tay búa tay đinh cùng đám đệ tử đứng gần ông, nhìn dáng dấp của ông, tôi nín cười không được quay qua nói với đám đệ tử:

- Bọn bây nhìn Ông Tướng mình giống anh cai thầu quá phải không?

Cả bọn cùng cười bị ông bắt gặp, ông hỏi chúng tôi:

- Đ... cụ chúng mày cười gì đó.

Tôi trả lời ông tỉnh bơ:

- Thì cười Thiếu Tướng đó, trông ông giống y chang ông Cai thầu. Ông cũng cười, nụ cười thật hiền lành.

- Thôi làm việc đi, làm nhanh lên cho đồng bào có chỗ ở. Mười sáu ngày sau, ngày khánh thành khu Trại Tình Thương cho đồng bào ty nạn Huế, Thiếu Tướng Loan đứng vòng tay ngay cửa chính nhìn đồng bào nhập trại với nụ cười thỏa nguyện, mọi người đi ngang trước mặt ông đều cất tiếng:

- Cám ơn Thiếu Tướng,

- Cám ơn Ông Tướng,

- Cám ơn Ông.

Và ông vẫn đứng vòng tay im lặng, nhìn họ bằng ánh mắt trù mến.

Thiếu Tướng, trong trăm ngàn nỗi khổ đau và khốn cùng mà dân Huế, đã nghiên rãng, gồng mình chịu đựng suốt 26 ngày VC tàn sát thân nhân họ, và chính bản thân họ đã kinh hoàng, đã đói, đã lạnh, đã run rẩy trong những trại tỵ nạn, ông đã tìm về với họ, về với Huế, thành phố đầy ắp những kỷ niệm thời niên thiếu của ông bằng một tấm lòng, một vòng tay mở rộng cứu giúp họ.

Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan

Họ đã ghi lòng tạc dạ những ân tình đó, để rồi mãi 5 tháng sau, khi VC tấn công vào Sài Gòn trong đợt II, tôi đã sang trại Tỵ Nạn Tình Thương của Ông báo cho họ biết:

- Thiếu Tướng Loan đã bị trọng thương, ông đã bị địch bắn gãy hai chân trong một trận giao

tranh với địch tại cầu Phan Thanh Giản Sài Gòn .

Thiếu Tướng, ông biết không, những người đó, những kẻ khốn cùng mà ông đã cứu giúp, cả mấy trăm người trong trại tỵ nạn đã bật khóc thành tiếng, những dòng nước mắt của góa phụ, của ông già, của bà lão, đã tuôn trào, giọt lệ xót thương ông khi gặp nạn, và trong những tiếng khóc nghẹn ngào đó đã có tiếng la lớn, đầy uất hận của một cụ già, đã già lắm:

- Ông trời! rãng người nhân đức như ông mà lại gặp nạn.

Thiếu Tướng, những giọt nước mắt và tiếng than lớn của cụ già là những lời cảm ơn chân thành nhất của họ, của người dân Huế đối với ông, mà họ đã ấp ủ trong lòng từ lâu đối với ân nhân của họ.

Sau Trại Tình Thương, những ngày kế tiếp, Thiếu Tướng Loan hỏi lại tôi:

- Bao nhiêu anh em tử trận?

- 150 người, Thiếu Tướng.

- Quá nặng!

- Mà nói thằng Trưởng Phòng Hành Chánh của mà lập thủ tục khẩn cấp tuyển dụng vợ của 150 anh em tử trận vào nữ Cảnh sát, ngành Đặc biệt của mà, để họ có lương tiền nuôi nấng con cái, tao không có tiền giúp họ, chỉ còn cách này thôi. Phải làm gấp, tao ký lệnh tuyển dụng, và muốn gặp mặt họ trước khi về lại Saigon.

- Tôi hiểu rõ và thi hành ngay.

Tôi may mắn có được Đại úy Hoàng Thanh Tùng một sĩ quan Cảnh sát trẻ, năng động và nhiệt tình, chỉ bốn năm ngày sau vừa là hồ sơ tuyển mộ và hồ sơ xin trợ cấp tử tuất đã làm xong.

Thật tình đây là một cuộc tuyển mộ phi hành chánh, không hợp với điều lệ tuyển mộ, vì một số các bà quả phụ không biết đọc mà cũng chẳng biết viết một chữ nào cả, nhưng nó lại hợp với lòng nhân đạo, thương người, và nhất là lòng thương mến và lo lắng cho thuộc cấp của Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan Tư Lệnh CSQG.

Độc nhất, chỉ có Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan là người tuyển mộ nữ nhân viên Cảnh Sát như thế này.

Ngày những “Nữ Cảnh sát viên” nhận việc, Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã gặp họ trong một hội trường lớn của BCH/CSQG Thừa Thiên-Huế.

Hội trường đông kín với khăn tang áo chế của 150 quả phụ, với trẻ thơ theo mẹ nhỏ nhất là hai tháng tuổi, lớn nhất là năm, mười tuổi. Quang cảnh đượm nét tang thương, u buồn. Tất cả im lặng và chờ đợi Thiếu Tướng Loan lên tiếng. Với giọng nói Bắc pha Huế, ông chia buồn cùng họ, giọng nói nhỏ nhẹ và buồn buồn, trong hội trường đã có tiếng khóc nhỏ. Tôi quan sát ông, bất chợt thấy ông quay mặt đi nơi khác, đã có chút dòng lệ trong mắt ông, thật quả xúc động.

Cuối cùng ông cất tiếng nói to hơn:

- Ngày hôm nay tôi tuyển quý bà vào lực lượng Cảnh sát, để các bà, các cô, có đồng lương nuôi nấng các cháu, kể từ ngày hôm nay các cô, các bà là “Nữ Cảnh Sát viên” của Ty Thừa Thiên-Huế”.

Nhiều tiếng “cám ơn Ôn” trong đám đông, cùng với tiếng khóc, có lẽ họ đã quá xúc động trước tấm lòng nhân hậu của ông.

Ông chợt đến gần một quả phụ đang bông một hài nhi khoảng hơn 1 tháng tuổi, và hỏi cô ta:

- Bây giờ bà là “Nữ Cảnh Sát” rồi đó, bà muốn làm gì? - Thưa ôn, cho em làm chi cũng được, em đi chợ, nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa.

Ông cười và nói lớn để mọi người cùng nghe:

- Cảnh sát không có việc đi chợ nấu ăn. Thôi, các bà về, hằng tháng đến gặp cái ông Trung úy trẻ Liên Thành này mà lãnh lương. Chẳng có việc gì cho các bà, các cô cả.

Tôi quá hoảng, nói nhỏ với ông:

- Thiếu Tướng, chết em, 150 bà đó Thiếu Tướng, không phải ít đâu. Em chết chắc.
- Thì Đ... cụ mày, cho mày chết luôn !

Mọi người ra về, ông nói riêng với tôi:

- Mày cố gắng lo cho họ đảng hoàng, sức tao chỉ có thể giúp họ đến đó.

Thiếu Tướng, hơn 40 năm trôi qua kể từ ngày đó, đã bao nhiêu đời thay cho thân phận và nỗi oan khiên nghiệt ngã của ông, 150 quả phụ và hơn 300 trẻ thơ lúc đó, nay đã hơn 40 tuổi, một số đã may mắn định cư tại HK, họ đã nên người, là Kỹ sư, là Bác sĩ, là Luật sư... Tôi đã có gặp họ, cả mẹ lẫn con, họ nhắc tên Ông, Thiếu Tướng Loan, với sự kính trọng và lòng biết ơn ông: “Không có Thiếu Tướng Loan cứu mẹ con tôi, chúng tôi đã không có cơm ăn, áo mặc” - Đó là lời nói của những cô nhi quả phụ năm xưa, những người mà ông không cần luật lệ, thủ tục, tuyển họ vào “Nữ Cảnh Sát tại gia”.

Ngoài ra, cũng phải nói thêm về việc Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan thành lập Trung Tâm Phụng Hoàng tại BCH/CSQG Thừa Thiên Huế.

Vừa khánh thành xong trại ty nạn Tỉnh Thương khoảng 12 tiếng, chưa kịp thở, ông lại bày trò chơi khác, lần này là Trung Tâm Phụng Hoàng, một danh từ nghe quá xa lạ với chúng tôi.

Đầu tiên, ông bắt dời Trung Tâm Văn Khố đã có từ đời Mật thám Pháp cho đến Mậu Thân 1968, ông muốn dùng phòng này làm Trung Tâm Phụng Hoàng. Thế là phải mất một ngày dời đi chỗ khác. Hồ sơ văn khố vừa dời đi, thì ván ép, gỗ, đinh búa, máy lạnh ập vào, và ông Tướng lại làm Cai thợ. Hai mươi tay Cảnh sát viên có tay nghề là thợ mộc, còn tôi là thứ 21, dưới quyền chỉ đạo của anh “Sáu Lèo” bắt đầu cưa, đục, đóng đinh nghe điếc cả tai, cộng thêm anh “Sáu Lèo”, vừa đóng đinh vừa hét, chỉ trở lung tung, cuối cùng một đêm một ngày không ngủ, căn phòng rộng mênh mông đã bọc phủ ván ép, máy lạnh chuyên viên điện cũng đã bắt xong. Tôi nói với anh em:

- Sắp chết, sắp chết, mệt quá...

- Đ... Cụ thằng Trung úy con nói gì đó?

- Thì nói gì nữa, bóc lột sức lao động quá xá, gần một ngày, một đêm làm học hơi mà ông cai không cho ăn.

- Chúng mày chưa ăn sao? Đi ăn đi.

Ông thọc tay vào túi quần rồi rút tay ra, y như trò chơi năm lớp tư, lớp ba, túi rỗng, ông chẳng có đồng nào. Một sĩ quan cấp tá trong ban tham mưu của ông dúi cho chúng tôi khoảng bảy tám ngàn gì đó. Thật ra chúng tôi đã thay nhau đi ăn rồi, nhưng muốn tống tiền anh “Sáu Lèo”, tích trữ để tối kéo nhau đi nhậu.

Thế là Trung Tâm Phụng Hoàng cấp tỉnh, có lẽ là đầu tiên được thành lập từ Mậu Thân 1968, do tôi làm Tổng thư ký, điều hành Trung tâm Phụng Hoàng Thừa Thiên-Huế từ cuối tháng 2/1968 cho đến 1975. Có một điều mà những ai gần gũi và làm việc trực tiếp với Thiếu Tướng Loan mới thấy rõ được bản chất thật sự của Ông ta: Ông là một người rất tình cảm, dễ xúc động, bản chất nhân hậu, thương người, điểm đặc biệt làm việc rất tận tụy, chi tiết, và thông minh lạ thường.

Trung Tâm Phụng Hoàng vừa thành lập xong, ngày hôm sau tôi đã phải ngồi nguyên ngày với ông, để nghe ông giảng bài, để nghe ông nói về mục đích, về điều hành, về phối hợp với các cơ quan tỉnh báo bạn của VNCH và phối hợp với cơ quan Tỉnh báo Đồng Minh như thế nào trong chương trình Phụng Hoàng, rồi thì cách thức thiết lập hồ sơ hạ tầng cơ sở địch v.v... và v.v... Ông giảng giải cho tôi như là một ông thầy trong trường Tỉnh báo. (Sẽ nói chi tiết về Chương trình Phụng Hoàng này sau)

Sau gần một tháng ở Huế, Thiếu tướng Loan và toàn BTM của ông về lại Sài Gòn, còn nhớ ngày tôi đưa ông xuống phi trường Phú Bài, ông dặn tôi hai việc:

1- Trại Tình Thương là cố gắng của lực lượng CSQG chúng ta, nhằm giúp đỡ đồng bào tỵ nạn Huế. Giao lại cho mày, nhớ lo an ninh, giúp đỡ đồng bào cho chu đáo.

2- Đám 150 quả phụ đó và đám trẻ, mày gắng lo cho họ. Tôi trả lời ông:

- Dạ thưa Thiếu Tướng, em sẽ lo chu toàn, Thiếu Tướng an tâm.

Tại sân bay Phú Bài, tôi và ông đứng cạnh máy bay đợi anh em Cảnh sát chất hàng lên, gồm những vật dụng ông đem ra từ Sài Gòn, trong đó có 4 xe Jeep của các Sĩ quan trong BTM và một chiếc của ông. Chiếc xe của ông là chiếc chót đưa lên máy bay thì bỗng ông cho lệnh đem xe đó xuống lại, tài xế lái xe lại đậu gần ông. Ông lấy chìa khóa xe trong tay viên tài xế và giao cho tôi:

- Cho mày, chiếc xe này đầy đủ mọi thứ trên xe, mày cần để làm việc. Chỉ có chiếc máy truyền tin Motorola trên xe mày trả lại cho tao vì khác tần số ở đây.

Tôi chưa kịp nói câu gì, cho dù là hai tiếng cảm ơn thì ông vỗ vai tôi và đi thẳng lên máy bay chẳng thèm nhìn lại.

Ngày 5 tháng 5 năm 1968, VC mở đợt II Tổng Công Kích vào Thủ Đô Saigon, Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã cùng với các đơn vị can trường Cảnh Sát của ông, lại xông pha trận mạc, chiến đấu ngày đêm trên đường phố Saigon-Chợ Lớn.

Lần này “Hùm Thiêng” đã bị sa cơ, Thiếu Tướng Loan đã cầm súng chiến đấu bên cạnh những người lính Cảnh sát can trường của ông y như một khinh binh, thì ông bị địch bắn trọng thương vào cả hai chân tại ngay trên cầu Phan Thanh Giản Saigon, ông đã ngã quy

Ông đã ngã quy, cả thân xác và cả cuộc đời của một Anh Hùng Hào Kiệt, của một Chiến sĩ Không Quân VNCH và CSQG.

Những cay đắng, nghiệt ngã nhất của cuộc đời bắt đầu đến với ông ngay ngày đó, cũng chỉ vì tấm hình, tấm hình oan nghiệt mà gã thợ ảnh Eddie Adams, phóng viên của hãng AP đã chụp vào trước đó trong đợt I Tổng Công Kích của VC tại Saigon.

Eddie Adams và tấm hình của ông ta đã đốn ngã đời của Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan một cách tàn bạo, oan khiên. Sau này ông ta đã gào thét, phân trần, hối hận, vì hành động ông ta đã tung ra bức hình oan nghiệt đó.

Ngày Thiếu Tướng Loan bị trọng thương, ông được chở sang Úc để chữa trị, nhưng công luận Úc phản đối, người ta lại hành hạ ông, hành hạ trên nỗi đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn ông, người ta lại chở ông sang bệnh viện Walter Reed Army Medical Center tại Washington DC, Hoa Kỳ. Ông cũng lại gặp sự quay lưng ngoảnh mặt của những kẻ mà trước đó ông đã từng xả thân cứu họ, những công dân Hoa Kỳ của một quốc gia dân chủ và công bằng nhất thế giới, mà lại đối xử với ông như hành vi của những kẻ man rợ, như những người đã cạy lòng nhân đạo, thấy chết vẫn không cứu, trắng trợn và bắn thủ nhất chính là những dân biểu trong quốc hội Hoa Kỳ, họ cũng phản đối một kẻ đang bị thương trầm trọng cần được chữa trị cấp thời, lại còn bẽ bàng và phũ phàng hơn nữa kẻ đó lại là bạn bè, đồng minh và là ân nhân của công dân của họ trong trận đánh Mậu Thân.

Thiếu Tướng Loan bị từ chối chữa trị, trở về với đôi chân tật nguyên khắp khiêng.

Ông giải ngũ, rời khỏi đời sống mà ông đã suốt đời tận tụy với tấm lòng ái quốc không thể chối cãi, không thể phủ nhận.

Ngày tháng còn lại, ông để hết thì giờ giúp trẻ mồ côi.

Tôi đã viết những gì về Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan, những gì tôi biết về ông thật quá ít và quá hạn hẹp, vì thời gian gần ông và làm việc cạnh ông rất ngắn, có một người rất thân cận với ông và cùng sát cánh với ông trong những giờ phút điều

linh và nguy nan nhất của của tổ quốc, của dân tộc, như biến động Miền Trung 1966, Mậu Thân năm 1968, người đó là Đại tá Trần Minh Công, nguyên Trưởng ty CSQG thị xã Đà Nẵng 1966, Trưởng Ty CSQG quận II thủ đô Saigon 1968, và sau đó là Viện Trưởng Học Viện CSQG/VNCH. Tôi nhường lời để Đại Tá Trần Minh Công nói về Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan:

- Nhìn phong cách và diện mạo của Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan, nhiều người cứ tưởng lầm ông là một bạo Tướng, nhưng nhiều lần tôi đã từng chứng kiến Ông ngồi khóc một mình. Tìm hiểu ra mới biết, ông là một người rất giàu tình cảm. Ông thương yêu thuộc cấp và sống chết với họ: Kể cả khi ông bắt gặp đàn em làm bậy, ông cũng không nỡ phạt họ mà chỉ răn đe để họ cải sửa. Mỗi khi thuộc cấp hy sinh tử trận, ông khóc thương, nước mắt đầm đề. Có khi thượng cấp hiểu lầm ông, ông cũng khóc. Ông kể lể: “Tao phục vụ Quốc gia, Dân tộc, chứ tao đâu phục vụ cho cá nhân nào”.

Và:

- Tướng Nguyễn Ngọc Loan là một vị tướng trí thức trong hàng ngũ tướng lãnh VNCH. Tướng Loan là một người rất can đảm, một cấp chỉ huy tài ba và là một vị anh hùng dân tộc. Ít có một vị tướng nào lại cùng cầm súng chiến đấu ngoài mặt trận như một người lính thường.

Nếu không có Tướng Loan xông pha bảo vệ Thủ Đô Sài Gòn trong dịp Tết Mậu Thân, tôi nghĩ Sài Gòn sẽ hoàn toàn không khác gì Huế.

Dưới đây là những nhận xét và hối hận của Eddie Adams, nhiếp ảnh viên của hãng thông tấn AP, kẻ đã đưa cuộc đời của Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan vào khúc quanh nghiệt ngã:

- Tôi mặc đồ dạ hội sang trọng để lãnh giải thưởng và tiền thưởng về bức hình đó tại đại hội nhiếp ảnh Hòa Lan. Khi ban nhạc thổi bài quốc ca Hoa Kỳ, tôi bật khóc. Không phải tôi khóc vì sung sướng mà khóc cho Tướng Loan. Cho tới giờ phút đó, tôi vẫn chưa ý thức được việc tôi đã làm. Khi chụp tấm hình đó, tôi đã hủy hoại đời ông Tướng, vì ông bị dân chúng ở cả nước ông lẫn Hoa Kỳ lên án về tội giết tù binh chiến tranh. Trong bất cứ cuộc chiến nào, người ta cũng vẫn còn làm như vậy, nhưng hiếm có ảnh viên nào chụp được mà thôi. Và:

- Tướng Loan là một vị anh hùng của chính nghĩa. Bức hình tôi chụp đã lừa dối công luận... Vậy mà mọi điều nhục nhã lại đổ trên đầu con người này .

Sau này, khi Adams đến thăm Tướng Loan tại thành phố Springfield, VA, khi nhắc đến tấm hình oan nghiệt năm xưa, Thiếu Tướng Loan không hề nói một lời oán

trách Edie Adams, mà ông còn an ủi Adams: “Ông làm nhiệm vụ của ông, tôi làm nhiệm vụ của tôi. Chỉ có thể thôi”.

Không Phu Tử sống lại cũng chỉ có thể nói được câu đó đối với người đã hủy hoại đời mình, không thể nói hơn được nữa. Ông đúng là một người luôn sống với một tấm lòng, một tâm hồn cao thượng. Adams xúc động trước lời nói cao thượng đó của tướng Loan, và kể từ đó họ trở thành hai người bạn thân.

Những Dòng Lệ Khóc Thương Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan

Ngày 14-07-1998 lúc 20 giờ, Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan vĩnh biệt mọi người, vĩnh viễn ra đi, để lại phu nhân, 5 người con và 9 cháu nội ngoại. Ông hưởng thọ 68 tuổi.

Kính Thiếu Tướng,

Thiếu Tướng ra đi vào ngày 14-07-1998, ngày hôm sau chúng tôi mới nhận được tin Thiếu Tướng đã đi khuất.

Ông đã để lại sự kính trọng và lòng biết ơn của rất nhiều anh em chúng tôi, những kẻ đã một thời phục vụ dưới quyền ông. Ông đã để lại những ân tình, ân nghĩa trong lòng người dân Huế, trong lòng xứ Huế, nơi mà ông đã sinh, và đã lớn lên tại đó, ông đã để lại nỗi xúc động và những ân nghĩa khắc sâu trong lòng 150 quả phụ và trên 300 cô nhi, khi chồng, cha của những người này, những chiến hữu thuộc cấp của ông, đã hy sinh vì bổn phận và trách nhiệm của một nhân viên công lực tại Huế vào Mậu Thân 1968. Ông đã để lại những tiếng khóc nức nở, nghẹn ngào, của nhiều ngàn người Huế trong Trại Ty Nạn Tình Thương, ngôi trại mà chính ông đứng ra xây cất cho đồng bào ty nạn vào Mậu Thân tại Huế, khi mà tháng 5 Mậu Thân 1968 tôi báo cho họ biết thiếu tướng đã bị trọng thương trong một trận đánh với VC tại Sài Gòn.

Tôi nhớ và nhớ rõ đã bắt gặp những giọt nước mắt của ông khi ông nhìn thấy nỗi cơ hàn của đồng bào ông trong các trại ty tại thành phố Huế, và đôi mắt ông đã đỏ, nét mặt thật buồn, khi ông gặp 150 quả phụ và hơn 300 trẻ thơ tại hội trường BCH/CSQG Thừa Thiên-Huế trong ngày đầu ông tuyển họ làm “Nữ Cảnh Sát Tại Gia” để những người đó có cơm ăn áo mặc, để trên 300 cô nhi kia cũng nhờ tấm lòng nhân đức của ông mà chúng đã lớn khôn thành người lương thiện hữu dụng.

Thiếu tướng, ở cõi đời này có mấy ai nhận được những dòng lệ tiếc thương khi nằm xuống của những người không là thân nhân mình, Chỉ có ông, Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan, Tư Lệnh CSQG/VNCH, 1966-1968.

Ông đã đem sinh mạng và danh dự của đời ông, đã hy sinh bảo vệ Tổ Quốc trong lúc nguy nan, bảo vệ sinh mạng cho đồng bào được sống, để rồi ông đã phải gánh chịu những đau đớn về thể xác và những oan khiên, nghiệt ngã mà mà người ta gán ép cho ông. Thật quá bất công, vô ơn và phũ phàng đối với ông, mặc dầu tôi còn nhớ ông đã nói và đã dặn tôi: “Họ nói gì thì kệ họ, trách nhiệm và bổn phận của mình, mình phải làm” .

Kính Thiếu Tướng,

Xin ông an nghỉ, cõi đời phiên muộn này ông đã dứt bỏ ra đi. Cái mà ông không thể đem theo được là lòng thương tiếc sự kính trọng của rất nhiều chiến hữu và đồng bào đối với ông, cái đó sẽ còn tồn tại mãi mãi trong lòng mọi người.

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan!

Vĩnh biệt Thiếu Tướng...

Liên Thành

Ngày 25/01/2009

Nguồn: <https://nguyentin.tripod.com/nnloan3-u.htm>

www.vietnamvanhien.org

